

Wspólnota "Miriam"

Odnowa w Duchu Świętym

Rzeszów - Tabor

8 styczeń 2020

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XII, NUMER 520

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor”
ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 9.01.2020 r.

Wracamy po czasie świąt Bożego Narodzenia. Mam nadzieję, że wszyscy z Was wypoczęli, odnaleźli miłość w Bogu, który przychodzi w Jezusie do nas i w drugim człowieku, zwłaszcza w swojej rodzinie i bliskich. Kontynuujemy pracę ze Słowem Bożym. Towarzyszy nam dalej Ewangelia wg św. Jana.

1. Postaw się w obecności Pana, uświadamiając sobie przed Kim stoisz i z Kim masz rozmawiać.
2. Przy pomocy umysłu, wyobraźni, pamięci usiłuj odnaleźć się w rozważanej scenie ewangelicznej i spotkać osobiście z Jezusem, słuchając Jego pouczeń skierowanych do Ciebie, przyglądając się Jego działaniu, by pozwolić Jemu zadziałać w Twoim życiu.
3. Sformułuj modlitwę przy pomocy treści przeczytanej perykopy w dowolnej formie.
4. Zadanie, wskazówka lub komentarz w tabeli
5. Do jakich działań, czynów, dzieł czujesz się przynaglony przez to Słowo?
6. Zapisz swoje postanowienie, by wieczorem zrobić rachunek sumienia z wypełnienia Bożego wezwania płynącego z tego słowa.
7. Przeczytaj wskazany na dzień fragment Katechizmu Kościoła Katolickiego.

Na owocną pracę formacji ze Słowem Boga, błogosławię +

ks. Damian, Pasterz

Dzień	Fragment Ewangelii	KKK
Czwartek	J 12,20-26	1939-1948 – solidarność ludzka + skrót

Nadeszła godzina (w. 23), godzina decydująca, dla której przyszedł (w. 27). Wiersze 20-22 zawierają prośbę Greków, aby „zobaczyć” Jezusa, dobrze powiązaną z kontekstem poprzednim, gdzie faryzeusze stwierdzają, że cały świat idzie za Jezusem (w. 19). Jezus odpowiada pośrednio: mówi o swej śmierci, kiedy wszyscy będą mogli zobaczyć to, czego nigdy oko ludzkie nie oglądało. Po namaszczeniu w Betanii i królewskim wjeździe do Jerozolimy, nadeszła godzina uwielbienia Syna Człowieczego. Jest to godzina ziarna, które umiera i przynosi owoc obfity (w. 23-24). Gdy w innych Ewangeljach Słowo jest ziarnem Boga, u Jana sam Jezus jest ziarnem. Jest On przecież Słowem. Z jego chwałą zjednoczony jest każdy, kto chce naśladować Go idąc tą samą drogą (w. 25-26). Jezus, odpowiadając uczniom, którzy referują Mu żądanie Greków, wyjaśnia w jaki sposób jest On królem i gdzie się ukazuje: jest Synem Człowieczym, którego zobaczą wywyższonego na krzyżu.

Piątek	J 12,27-36	1949-1960 naturalne prawo moralne

Nadeszła godzina (w. 23), godzina decydująca, dla której przyszedł (w. 27). W niej objawi się dla naszego zbawienia Jego chwała i chwała Ojca. Tłumy dopiero co wiwatowały na cześć Jezusa jako Mesjasza. Widziały Go jak przychodził na osiołku, ale nie rozumiały tego. Gdy teraz Jezus mówi o sobie, a potwierdza to głos z nieba, usuwa wszelką niejasność. Tłumowi, który nie rozumie, w jaki sposób Mesjasz mógłby być ukrzyżowany i z niedowierzaniem pyta, kim właściwie jest Syn Człowieczy, Jezus odpowiada zachęcając do wiary w siebie, światłość świata. W końcu oddała się i ukrywa, (w. 34-36). Elementy tej perykopy jednoczą się wokół krzyża. Tam Pan król-

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Marcin Zacharski

V-ce lider

Andrzej Paśkiewicz

V-ce lider

Animatorzy diakonii

Ewelina Konieczna

diakonia modlitewna

Andrzej Pańkiewicz

diakonia uwielbienia

Magdalena Gola

diakonia prowadzenia spotkań

Marcin Zacharski

diakonia modlitwy

wstawienniczej

Wojciech Wojdyło

diakonia liturgiczna

Klaudia Winiarska

diakonia wprowadzająca

Konrad Przydział

diakonia medialna

Alicja Cyrnek

diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska

diakonia prorocka

luje i zbawia wszystkich. W Jego wywyższeniu ponad ziemię nadchodzi godzina Syna, która objawia miłość Ojca. Krzyż jest najwyższym uniżeniem, jawnym ukazaniem hańby, a w rzeczywistości nieskończonej chwały Boga. Na krzyżu Jezusa wszyscy w pełni mogą zobaczyć misterium Boga. Zarówno Żydzi, jak poganie będą mogli poznać i przyjąć Mesjasza, zbawiciela świata, pod warunkiem tylko, że będą patrzeć w górę, na Syna Człowieczego wywyższonego. W Nim Bóg objawia się w pełni: jest to miłość między Ojcem i Synem, udzielana przez Syna wszystkim braciom.

Sobota

J 12,37-43

1961-1964 stare prawo

Aluzję do Pwt 29,1—3, podwójny cytat z Izajasza i uwagę Ewangelisty, analizuje przyczyny niewiary: niewiara w samego Boga, ślepotą sprowokowana w człowieku i jego konsekwentna próżność. Możemy powiedzieć, że „odpowiedzialnymi” za krzyż z różnych tytułów są trzy czynniki: Bóg, nieprzyjaciel człowieka, i każdy z nas na swój własny sposób. Dla wszystkich zbawienie to przyłgnięcie do Syna. Syn Człowieczy jest prawdą człowieka. Niewiara spowodowała krzyż. Ale właśnie na krzyżu Bóg objawia swoje „niewiarygodne” i jedyne lekarstwo na niewiarę (J 3,14—16; 8,28; 12,32). Możemy powiedzieć, że niewiara stwarza ostateczny motyw, aby uwierzyć: krzyż. Jest to wyraz przebiegłości Boga, który wszystko obraca ku dobremu, nawet nasze zło. Wiara w Jezusa jest „decyzją”, która ocala człowieczeństwo człowieka: czyni go tym, kim jest, dzieckiem Bożym. Bóg ze swej strony zrobił wszystko, aby skłonić człowieka do uwierzenia w swoją miłość i by dać mu poznać prawdę, która czyni go wolnym.

Niedziela

J 12,44-50

1965-1974 nowe prawo

Ostatnim wezwaniem Jezusa do wiary w Niego, aby posiadać życie wieczne. W wezwaniu tym rozbrzmiewają tematy występujące już w prologu i rozważane w pozostałych częściach Ewangelii, przy parafrazie pierwszego objawienia Jezusa (por. 3,16—21). U podłoża jest tekst Pwt 18,15—22, gdzie mowa jest o proroku podobnym Mojżeszowi, któremu należy dać posłuch. Mamy tu do czynienia z dodatkiem końcowym do księgi znaków: kto nie przyjmuje tych znaków, prowokuje sąd Boży i objawienie Chwały. Tymi słowami zamyka się księga znaków i rozpoczyna godzina, w której dopełnia się to, co one oznaczają. Jezus jest Synem wysłanym przez Ojca, aby zakomunikował braciom to samo życie syna. Niewiara, na którą napotyka, jest „grzechem” starym jak kłamstwo, które oddaliło człowieka od Boga. Jest to niewiara zdemaskowana przez Mojżesza i Izajasza, przez Prawo i Proroków, która stanie się przyczyną krzyża. Kościół, ma swoje opory, aby uwierzyć. Doświadcza też uznania ze strony tych, którzy widzą w spełnieniu się w nich i przez nie wielkiego misterium Boga: krzyża, objawienia Boga i naszego zbawienia.

Poniedziałek

J 13,1-20

1975-1986 skrót

Epizod włącza się w ostatnią wieczerzę, w centrum której inni Ewangelisci umieszczają ustanowienie Eucharystii. Jan opuszcza słowa konsekracyjne chleba i wina; mówi natomiast o obmyciu nóg (w. 1—20), o podaniu kawałka chleba Judaszowi (w. 21—32) i przekazaniu swego przykazania, przykazania miłości (w. 33-35). W ten sposób Ewangelista wyjaśnia Eucharystię i ilustruje znaczenie krzyża. Umycie nóg antycypuje wodę, która wypłynie z Jego boku. Faktycznie Wieczerza Pańska jest centrum życia chrześcijańskiego, trwa aż 5 rozdziałów (13-17). Ewangelista już od początku nadaje gestowi interpretację bardzo szeroką. Wyraża świadomość, jaką posiada Jezus o miłości Ojca oraz Jego wolę objawienia tej miłości w całej jej pełni braciom aż do „ostateczności”, aż do „dopełnienia”. Jezus chciał nam okazać swą jedyną godność i wielkość. Pokora przecież stanowi najgłębszy aspekt Boga-Miłości. Jezus umywając nogi wyraża w pełni swą boską godność, tak jak to uczyni przez swe wywyższenie na krzyżu.

Wtorek	J 13,1-20	1987-1995 usprawiedliwienie
Wiersz I stanowi bramę wejściową, która wprowadza tematy drugiej części Ewangelii: Pascha, świadomość Jezusa jako Syna Ojca i godzina doskonałej miłości realizującej się na krzyżu. Wiersze 2—3 są wariacją na ten temat i wspominają Judasza. Po tej uroczystej i podniosłej introdukcji należy oczekiwać zaskakującego objawienia. Jezus dokonuje obmycia nóg, opisanego dokładnie za pomocą dobranych słów (w. 4—5). Czynność ta wywołuje reakcję Piotra i dialog z Jezusem (w. 6—11), co wyjaśnia później znaczenie tego, co Jezus uczynił, ogłaszając błogosławionym tego, kto postępuje podobnie (w. 12—17). Perykopa kończy się wzmianką o Judaszu oraz o wyborze przez Boga (w. 18—9), a następnie zachętą do przyjęcia każdego posłanego jako samego Pana (w. 20). Jezus, stając się z miłości sługą, jest Panem, prawdziwym obliczem Boga i wzorem nowego człowieka, będącego obrazem i podobieństwem Boga. On, jak Józef, jest przeciwieństwem Kaina: przywraca braterstwo zniszczone przez zabicie brata. Kościół wezwany jest do tego, by Pan obmywał mu nogi. Tylko w ten sposób ma z Nim udział i może czynić to samo.		
Środa	J 13,21-32	1996-2005 łaska
Ewangelia podkreśla, że Judasz jest „jednym z Dwunastu”. Judasz reprezentuje szczyt misterium zła, tragedię człowieka i Boga, który go miłuje. Odrzucenie miłości Syna i Ojca oznacza utratę własnej istoty synów. Kęs chleba podany Judaszowi ukazuje pełną komunię Syna z każdym zagubionym, to znak nieodwołalnej miłości Boga do człowieka. Jezus jest Synem, oddając swe życie na usługi braci, którzy zadają Mu śmierć, objawia im, że są synami nieskończenie umiłowanymi przez Ojca. Zdrada Judasza przywodzi na myśl bezsilność Boga wobec wolności człowieka. Zdrada „jednego z dwunastu” wyzwala każdego ucznia z pretensji do zbawienia siebie swymi siłami, ale też ze smutku płynącego z zagubienia siebie. Daje do zrozumienia, że zbawienie to miłość, której nie odmawia się nawet temu, kto ją odrzuca. Zdrada Judasza wydaje się przegraną dzieła Jezusa. Jan natomiast przedstawia ją jako wypełnienie Pism (w. 18b). W tej scenie zdrady po raz pierwszy występuje wzmianka o „uczniu, którego Jezus miłował” (w. 23). Tu bowiem Pan objawia w pełni swoją miłość. Jak Jezus jest „w łonie Ojca” (1,18), tak ów uczeń znajduje się w łonie, a następnie spoczywa na sercu Syna (w. 23.25). Uczeń ten, umiłowany przez Jezusa, jest dla nas przeciwieństwem Judasza. Dla Jezusa natomiast najbardziej umiłowanym uczniem jest Judasz, którego pragnąłby przyjąć do swego łona i pozwolić mu spoczywać na swojej piersi. Opowiadanie ma szczególny zamiar: sprawić, aby ów Judasz, który istnieje w nas poprzez zdradę, spoczął na sercu Syna. Diabeł, ten który dzieli, który popchnął Judasza do zdrady (w. 2), nazwany jest tu szatanem, przeciwnikiem, który teraz wchodzi w niego. On jest odpowiedzialny za śmierć Jezusa. Szatan przemienia gest Jezusa w nienawiść światła i wyprowadza Judasza w noc. Jezus miłuje Judasza i oddaje swoje życie za tego, który Go zdradza. Kościół rozpoznaje w Judaszu siebie, umiłowanego zdrajcę, aby mógł się w końcu utożsamić z uczniem, który spoczywa na piersi Jezusa		

Intencje do modlitwy

- ✓ Za wspólnotę o oczyszczenie z każdej formy zła oraz umocnienie w dobru
- ✓ Za błądzących w wierze, odrzucających nauczanie Jezusa oraz za poszukujących wiary, o łaskę Ducha Świętego dla nich
- ✓ O jedność wszystkich chrześcijan

Ogłoszenia

- 1. Przypominamy, o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i jej przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**
2. Posługa modlitwą wstawienniczą prowadzona jest w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam. Zapisy przez formularz na stronie internetowej www.miriam.rzeszow.pl. Kolejny dyżur w m-cu styczniu br. wypada 22 stycznia br. (środa).
3. W dniu 15.01.2020r. (środa) w kaplicy DD Tabor odbędzie się Wieczór Charyzmatyczny. Rozpoczęcie o godz. 18.00. W programie konferencja, Msza Święta, Adoracja Najświętszego Sakramentu i modlitwa o uzdrowienie i uwolnienie.